

Max Heindel

krátký životopis

Max Heindel je známý velký západní mystik dvacátého století. Narodil se 23. července 1865 královské rodině Von Grasshoff, která byla za života knížete Bismarcka spojena s německým dvorem. Jeho otcem byl Francois L. von Grasshoff, který se jako mladý muž přestěhoval do dánské Kodaně, kde za choť pojal ženu významného šlechtického rodu. Tento svazek byl požehnán třemi dětmi, dvěma syny a jednou dcerou. Nejstarším ze synů byl Carl Luis von Grasshoff, který později přijal pseudonym Max Heindel. Když mu bylo šest let, otec zemřel a zanechal matku i její tři malé děti ve velké finanční tísní.

Mateřská rodinná hrdost a jméno však posilovaly ji i její rodinu žít v noblesní chudobě takovým způsobem, aby vystačili i s malým příjmem. Sebezapření bylo přivedeno do extrému, jen aby děti mohly mít domácí soukromé učitele a mohly jako slušní šlechtičtí potomci najít ve společnosti své místo.

Tento způsob života se však nelíbil nejstaršímu synovi, který ve věku šestnácti let opustil domov a vstoupil do loděnice v Glasgow ve Skotsku, kde vystudoval inženýrství, čímž ovšem zranil pýchu své matky. Mladého muže časem vybrali za šéfinženýra obchodního parníku. To ho přivedlo do Orientu a jeho cesty po celém světě v tomto postavení mu daly velkou dávku znalostí světa a jeho lidí. Po mnoho dalších let byl šéfinženýrem na jednom z velkých osobních parníků společnosti Cunard Line pravidelně plujících mezi Amerikou a Evropou.

V letech 1895 až 1901 dělal poradního inženýra v New Yorku. Jeho první manželství bylo plné zklamání a zármutku a bylo zakončené smrtí ženy v roce 1905.

Roku 1903 přišel Max Heindel do Los Angeles v Kalifornii, kde po nějaký čas pracoval opět jako inženýr, ale smůla ho pronásledovala - hlad a strádání byly jeho stálými průvodci, nicméně nečinný nebyl. S oddaností a pevně rozhodnut sledovat dále duchovní obor se začal zajímat o studium metafyziky a připojil se k losangeleské Teosofické společnosti, jejímž byl v letech 1904 a 1905 viceprezidentem. Jeho srdce vždy toužilo po hlubších mystériích života. Jeho raná léta byla plná strastí a probouzela tak jeho mysl, aby hledala vysvětlení života a bytí a vytvořila v něm touhu po pochopení zármutku, strádání a utrpení člověka. Myšlenkou, jež vždy byla v popředí jeho zájmu, bylo najít nějaké prostředky, jimiž by svým bratrům a sestrám ve světě mohl pomoci nést jejich břímě. Toto světlo začalo svítat, když navázal spojení s učením vydávané Madam Blavatskou z Teosofické společnosti. Zatímco s touto společností navazoval kontakty, potkal ženu, která se na další léta stala jeho duchovní inspirací. Byla to ona, Augusta Fossová, kdo mu pomohla najít si práci, neboť o podobné obory bádání se rovněž zajímala a byla jeho zájmům nápomocna i v oblasti astrologie, skutečné vědy o duši, kde našli široké pole působnosti a spolupráce. To mu dalo klíč, jímž mohl odemknout tajemství

ve formě knihy pod titulem „Rosenkruciánská Kosmokoncepce“, jež je mistrovským dílem mystické literatury. Obsahuje jednu z nejobsáhlejších, jednoduše napsanou, kompletní historii evoluce Země a člověka, která kdy byla napsána. Kněz jedné z církví v severozápadní části Ameriky vydal prohlášení, že má ve své knihovně dvě knihy, jež mu pro jeho kázání dodávají nápady; jednou z nich je Bible a druhou Rosenkruciánská Kosmokoncepce od Maxe Heindela, která mu biblická mystéria odemkla. Tato kniha je nyní přeložena do devíti jazyků.

Po úspěšné výukové cestě v listopadu 1909 se Max Heindel vrátil do Los Angeles, kde se při přednáškách a výuce opět setkal s velkým úspěchem.

V srpnu 1910 spojil svůj život v manželství s Augustou Fossovou, ženou, která mu při hledání pravdy pomáhala. S takto dodanou pomocí a inspirací se pole jeho práce natolik rozrostlo, že se brzy stalo nezbytné, aby pro účely šíření rosenkruciánské filosofie byla zřízena centrála. Po prvních osm měsíců žili tito dva pionýři v malém třípokojovém bungalovu v Ocean Park v Kalifornii s malým množstvím peněz, ale zato s pevným přesvědčením začít korespondenční kursy rosenkruciánské filosofie. Později se nastálo přestěhovali do Oceanside v Kalifornii.

V následujících deseti letech Heindelova života začala pro Bratry Růže a Kříže největší práce; dal jako člověk světu díla, která jsou obyčejně vydávána za autorova celoživotní. Děti jeho mozku je mnoho a následující knihy, které tento obdivuhodný muž zanechal jako odkaz světu jsou:

- „Rosenkruciánská Kosmokoncepce“
- „Rosenkruciánská mystéria“
- „Tkanivo osudu“
- „Učení zasvěcence“
- „Svobodné zednářství a katolicismus“
- „Dopisy studentům“
- „Rosenkruciánská filosofie v otázkách a odpovědích“
- „Paběrky mystikovy“
- „Tajemství velkých oper“
- „Rosenkruciánské zásady dětské výchovy“
- „Jak poznáme Krista a jeho příchod“
- „Mystický výklad Vánoc“
- „Zjednodušená vědecká astrologie“
- „Poselství hvězd“

Max Heindel neustále trpěl na četná zranění, ke kterým přišel jako mladý hoch. Množství neúspěšných operací, které odstranily některé žíly a tepny z jeho levé nohy, vysoce narušovaly cirkulaci krve v těle a později se objevily potíže se srdeční záklopkou. Nicméně byl požehnaný nezakrotnou vůlí a velkou energií a nikdy nedovolil, aby fyzická nemohoucnost přerušila jeho práci pro lidstvo. Měl

poselství pro duši nemocného světa, které muselo být předáno a nic ho nesmělo zastavit. Mnoho jeho přednášek, dopisů a lekcí napsal podepřen na lůžku, po nocích strávených trápením. To ale svět nevěděl, neboť jeho věrná žena ho vždy zaštitila a byla vždy připravena pomáhat a dodávat mu odvahy. Tyto dvě duše zrcadlily mnoho temných společných dní, ale přesto šťastni ve vzájemné lásce vědouce, že jsou nástroji, jímž bude světu dáno velké poselství.

Na jaře roku 1910 po sérii přednášek v Los Angeles vážně onemocněl netěsností srdeční chlopně. Zatímco byl v nemocnici, tak při konzultaci několika doktorů, kteří měli dojem, že jejich pacient je v bezvědomí a kteří probírali jeho případ stranou jeho postele, je slyšel tvrdit, jak pan Heindel nemůže přežít noc – tak je jeho případ beznadějný. Když byli doktoři pryč, Heindel za pomoci svého Učitele pracoval na svém těle s takovým výsledkem, že za tři hodiny poté, co doktoři vyslovili nevyhnutelný ortel, požádal přítele, kterého si zavolaal, aby ho vyvezl na vzduch na židli opatřené koly. A do jednoho týdne po této příhodě již Max Heindel diktoval stenografce svou druhou knihu - „Rosenkruciánskou filosofii v otázkách a odpovědích“. Po dokončení knihy započal další přednáškové turné po státech Washington a Oregon. Jeho síly ale byly vyčerpány a tak se vrátil do jižní Kalifornie, kde znovu vážně následkem přepracování onemocněl. Po této nemoci byl tak naplněn touhou po psaní, že nadiktoval svou třetí knihu, „Rosenkruciánská mystéria“. Zvláštní bylo, že Max Heindel dokončil své nejlepší dílo vždy okamžitě po nějaké vážné nemoci, zdálo se tedy, že tehdy jako by byl svému Učiteli blíže a ve spojení s duchovními světy.

Téměř bez peněz a s trpícím tělem začali Max Heindel a jeho statečná a loajální pomocnice svou pionýrskou práci v Oceanside v Kalifornii, odkud bylo rosenkruciánské učení předáváno dále do celého světa, mnohé knihy byly překládány do cizích jazyků a vydávány tiskem; lekce byly zasílány korespondenčně a v mnoha velkých městech se formovaly skupiny. Učení se šířilo jako nekonečný řetěz, ale práce ve hmotném světě se pro tohoto velkého Posla chýlila ke konci. Jeho spolupracnice byla pro pokračování v práci na fyzické úrovni připravena dobře; jeho očekávala práce na úrovních vyšších. Dobře věděl, že jeho dny jsou sečteny a připravil svou práci tak, aby mohla paní Heindelová pokračovat v práci bez něj, bude-li odvolán. Posledních pár dní jeho života se zdálo klidných, dokonce šťastných, s nepostradatelnou paní Heindelovou ve své kanceláři. Po obědě 6. ledna 1919 byla zavolána do své kanceláře dokončit nějakou práci ohledně řízení mnoha sekretariátů. Kolem čtvrté hodiny odpolední, kdy Max Heindel koncipoval dopis místní poštmistrové, ho přinesl do kanceláře paní Heindelové k jejímu schválení, neboť nikdy nedělal žádné změny či začátek nového projektu bez konzultace se svou důvěrnou partnerkou. Zatímco paní Heindelová četla tento dopis, Max Heindel, který stál po jejím boku, klesl pomalu na koberec. Nespadl těžce, jako je to obvyklé, ale jakoby ho milující ruce držely a pokládaly jemně. Jeho poslední slova, když vzhlédl a usmál se na paní Heindelovou, byla: „Jsem v pořádku,

drahá,“ a upadl do bezvědomí. S těmito milujícími slovy na rtech přešel na onen svět, kde svou oddaností Bohu a lidem společně se zástupy „Neviditelných Pomocníků“ připravil velké dílo, díky němuž je v léčebné práci pokračováno. Je práce Maxe Heindela skončena? Zajisté ne, neboť Rosenkruciánský řád se zajímá o zvláštní práci Neviditelných Pomocníků – skrze něž bude velké dílo uzdravení dokonáno – Max Heindel byl ujištěn svým Učitelem, že byl nástrojem, jímž velké hnutí bylo uvedeno do světa; hnutí, jež mělo zvláštní poslání: udělat z křesťanského náboženství na Zemi živoucí faktor.

Úsilí těchto dvou poslů, Madam Blavatské i Maxe Heindela, bylo velmi podobné. Oba tito duchové byli uvězněni v trpících tělech, oba potřebovali finanční pomoc, která jim byla odpírána, oba byli nedoceněni a opomíjeni svými přáteli, dokud si je smrt neodvedla, teprve poté si svět uvědomil jejich velikost.

Max Heindel byl velkým obdivovatelem Madame Blavatské, v ní viděl své vlastní budoucí úsilí. Potom co kontaktoval Bratry Růže a Kříže, měl v duši plamennou touhu dát světu vyšší vědění, se kterým se seznámil; věděl, že jeho dny jsou sečteny a že jeho fyzické tělo nemůže déle snášet námahu průkopnického života. Podobně jako Madam Blavatská měl i on stálé fyzické bolesti i velkou potřebu pomoci, jak fyzické, tak finanční. Strádání a tvrdost osudu, jimiž obě tyto duše trpěly, způsobily značné zkrácení jejich života, ale jejich vykonaná práce se stala pro lidstvo nesmírnou laskavostí.

Zrození Rosenkruciánského společenství Příběh Max Heindelovy přípravy a práce na okultní poli Augusta Fossová-Heindelová

Raná léta Maxe Heindela

Max Heindel, rosenkruciánský zasvěcenec a zakladatel Rosenkruciánského společenství se narodil 23. července 1865. Jeho otcem byl Francois L. von Grasshoff z šlechtické rodiny, která byla v dobách prince Bismarcka spojena s německým dvorem. Po přestěhování se do dánské Kodaně se potkal a oženil s Dánkou, s níž měl tři děti. Nejstarším z nich byl Carl Luis von Grasshoff, jenž později přijal pseudonym Max Heindel.

V šestnácti letech vstoupil do loděnic v Glasgow ve Skotsku, kde se vyučil inženýrem. Jako šéfinženýr obchodního parníku podnikal cesty do mnoha zemí a tak získával široké vědomosti o světě a jeho lidech. Po mnoho let byl šéfinženýrem na obrovité osobní lodi společnosti Cunard Line, plavící se mezi Americkou a Evropou.

Mezi roky 1895 a 1901 byl poradním inženýrem města New York. Během této doby se oženil; manželství bylo zakončeno smrtí jeho ženy v roce 1905. Z tohoto svazku vzešel syn a dvě dcery.

Po odchodu do Los Angeles v Kalifornii v roce 1903 se začal zajímat o studium metafyziky, připojil se k místní odnoži Theosofické společnosti a mezi lety 1904 a 1905 sloužil jako její viceprezident. Během této době v něm začala intenzivně klíčit touha pochopit příčinu žalu a

utrpení lidstva a pomoci zmírnit je. Začal studovat astrologii, která, jak ke své potěše shledal, mu dává klíč, jímž může odemkat tajemství vnitřní lidské přirozenosti.

Události následujícího Max Heindelova života, počínaje rokem 1905, jsou vyličený v následující stati o Rosenkruciánském společenství. Do svého odchodu 6. ledna 1919 byl aktivním činitelem v pionýrské práci zakládání Společenství, včetně získávání pozemků pro zřízení mezinárodního ústředí v Oceanside v Kalifornii, výstavby nezbytných budov, vydávání knih, atd.

Zrození Rosenkruciánského společenství

Abychom našim čtenářům osvětlili původ Společenství, předkládáme historii jak a kdy se Max Heindel setkal se Staršími bratry Rosenkruciánského řádu. Aby celá věc byla ještě jasnější, uijeme občas i jeho vlastních slov.

Během léta 1905 byl Max Heindel díky přepracování způsobeném hlubokou touhou po duchovním vědění převezen s srdečnými problémy do Los Angeles. Ty byly tak vážné, že jeho žena žila po měsíce v beznaději. Velkou část doby své nemoci strávil mimo tělo, kdy vědomě pracoval a pátral po pravdě, protože v neviditelných sférách ji nalézt mohl. Nemoc ho ovšem nezdolala a hned jak to zdraví dovolilo, vystoupil na řečnickém pódium, jen aby své okultní poznatky šířil dál.

V květnu 1906 v San Franciscu byla tato práce přerušena velkým zemětřesením a jeho přednáškové turné ho zavedlo do Seattlu a severní části země. Po sérii přednášek v tomto městě byl opět přinucen strávit nějaký čas v nemocnici kvůli problémy se srdečnými chlopněmi. Přesto nezlomen se ještě jednou vydal na přednáškový okruh po severozápadní části Spojených států.

Na podzim 1907, během nejvydařenějšího období v Minnesotě, se k panu Heindelovi dostavila přítelkyně, jenž ho po léta úpěnlivě žádala, aby jel do Berlína a tam se setkal s člověkem, o němž tvrdila, že je nejúžasnejším přednášejícím a učitelem. Když k jeho přiměření zanechat své práce v Americe cesta korespondence selhala, vydala se do Minnesoty osobně a tak mu také vyjádřila důvod, proč na něj tak naléhá, aby k cestě svolil. Nakonec měla úspěch a přesvědčila ho.

Po příjezdu do Německa byl přítomen přednáškám a podstoupil několik pohovorů s tímto učitelem. Během krátké doby ovšem zjistil, že mu tento člověk nemá moc co nabídnout; co mu dával, nebylo pro něj nic nového. Zklamán se chystal na návrat do Ameriky. Jak tak seděl ve svém pokoji ve sklíčené náladě nad tím, jaké velké práce se v Americe kvůli tomuto výletu musel vzdát, objevila se v jeho pokoji Bytost oděná ve svém životním těle¹, o níž se později dověděl, že byla Starším bratrem Rosenkruciánského řádu a jež se později stala jeho učitelem, a ta mu nabídla pomoc při zkoumání jistých okultních záležitostí. Informace, kterou mu učitel poskytl, byla výstižná a logická a mimo cokoli, co

---

¹ Zde si překladatel není jist, zda se „vital body“ myslí „životní tělo“ ve smyslu rosenkruciánské nauky nebo živé tělo jako takové.

by pan Heindel byl schopen zapsat. Při další návštěvě mu učitel nabídl, že mu sdělí nauku, po níž tolik touží, tedy za předpokladu, že ji udrží v tajnosti. Max Heindel po léta pátral a modlil se za to, aby našel něco, čím by utišil duchovní hlad světa. Věděl, co znamená mučivá trýzeň nenaplněné touhy po poznání jeho vlastního srdce a nemohl proto Staršímu bratrovi tento slib dát. Odmítl přijmout cokoli, co by mu nebylo dovoleno předat dál svým duchovně hladovějícím bratrům. Učitel ho opustil.

Umíte si představit pocit, jaký se přirozeně dostaví k hladovějícímu člověku, jemuž byla po nějakou dobu odpírána potrava a nyní je mu nabídnut kus chleba, ale předtím, než ho může okusit, je mu rychle sebrán? Následný stav by byl ještě ubožejší než ten první. Tak tomu bylo i s Maxem Heindelem. O měsíc později se však učitel v jeho pokoji objevil znovu a oznámil mu, že ve zkoušce obstál, přičemž dodal, že kdyby na jeho nabídku kývl, tj. držel učení v tajnosti před světem, on, Starší bratr už by se nebyl býval vrátil. Bylo mu sděleno, že kandidát, jehož si vybrali jako prvního a který byl pod jejich vedením několik let, neprošel testem v roce 1905; dále pak to, že jeho, Maxe Heindela, pozorovali Starší bratři již léta coby nejvhodnějšího kandidáta, kdyby ten první měl selhat. Navíc se dověděl, že učení musí být předáno veřejnosti před závěrem první dekády století, což představoval prosinec 1909.

Při tomto posledním setkání mu byly dány instrukce pokud jde o to, jak dosáhnout Chrámu Růže a Kříže, který byl poblíž hranic mezi Čechy a Německem. V tomto Chrámu strávil Max Heindel něco víc než jeden měsíc v přímé komunikaci s a pod osobní výukou Starších bratrů, jež mu sdělili větší část učení obsaženého v *Rosenkruciánské kosmokonceptci*. První koncept této knihy, jež vznikl za jeho pobytu v Chrámu a jež mu učitel sdělil, byl jen hrubý nástin. Těžká psychická atmosféra Německa byla pro předávání mystických myšlenek kandidátovu vědomí ideální, i tak mu však bylo řečeno, že tři sta padesáti stránkový rukopis, který napsal, ho po návratu do elektrizující americké atmosféry neuspokojí a že si bude přát přepsat celou knihu. Poprvé ve svém nadšení zapochyboval. Cítil, že obdržel obdivuhodně kompletní poselství. Po několika týdnech strávených v New Yorku se ale předpovědi Starších bratrů vyplnily. Způsob, jakým byl rukopis napsán, se mu nezamlouval a chystal se proto na jeho přepsání.

Pronajal si proto levný pokojík v sedmém patře nájemního domu a během nejžhavějších letních měsíců roku 1908 seděl v tomto horkém pokoji a psal od sedmi ráno až do devíti a někdy i desíti hodin večer, kdy vycházel na večeři. Po procházce po newyorských ulicích ve své práci na rukopisu znovu pokračoval, a to až do půlnoci. Horko se s postupujícím létem stalo tak intenzivní, že se přestěhoval do Buffalu ve státě New York, kde v září rukopis dokončil.

Další problém, před kterým stál, byl, jak knihu vydat a kde na to získat prostředky. Zmiňovaná sezónní vedra naneštěstí způsobila, že své přednášky a výuku započal v Buffalu. Dobré pole působnosti pro svou práci však později našel v Columbusu ve státě Ohio, kde mu při malování diagramů pomáhala

paní Rath-Merrilová i její dcery. V tomto městě strávil při přednáškách a výuce mnoho vydařených měsíců a tady také 14. listopadu 1908 zformoval první rosenkruciánské centrum. Po každé přednášce zdarma rozdával kopie dvaceti přednášek z rosenkruciánského křesťanství. Počínaje přednáškou č. 1, *Tajemství života a smrti*, dal každému přítomnému výtisk, aby si jej doma prostudoval. Tyto kopie si vyjížděl vždy v noci po přednášce na svém cyklostylovém přístroji. S malým kladívkem, pytlíkem připínáčků v kapse a svými propagačními lístky chodil každý den na míle daleko, aby tyto lístky umístil tam, kde by byly na očích veřejnosti. Psal vlastní novinové články a dával je do rukou editorů, kteří někdy byli proti novému učení velice zaujatí. Pan Heindel nad nimi se svou milou osobností obvykle uměl zvítězit a někdy se mu dostalo i celého sloupce recenze, jenž přitáhla nemalý dav.

Po absolvování dvaceti přednášek v Columbusu vedla jeho cesta do Seattlu ve státě Washington, kde si v roce 1906 získal mnoho přátel. Doufal, že zájem některého z nich mu jeho knihu pomůže vytisknout. Tímto přítelem se ukázal být pan William M. Patterson, který, jsa sám tiskařem a vydavatelem, nejenže dopomohl, aby se kniha dostala do rukou tiskařů, ale ještě mu poskytl mnoho cenných rad, co se publikační činnosti týče. Při vydávání rukopisu byli též velice nápomocni paní Jessie Brewster a pan Kingsmill Commander. Poté, doprovázen Williamem M. Pattersonem, vzal rukopis *Kosmokoncepce* a dvaceti přednášek do Chicaga, kde je později publikoval.

Zde předkládáme několik vlastních Max Heindelových slov popisujících jeho práci v Chicagu: „*Rosenkruciánská kosmokoncepce* byla vydána v listopadu 1909, přibližně pět týdnů před koncem prvního desetiletí dvacátého století. Přátelé redigovali původní rukopis a odvedli skvělou práci, ale před předáním tiskárně jsem samozřejmě musel poslední revizi provést já; pak bylo ještě třeba přečíst korekturní otisk. Ten jsem opravil, vrátil a znovu musel zkontrolovat, zda chyby byly dány do pořádku. Znovu jsem to četl, když tisk byl rozdělen do stránek a dával instrukce rytcům, jak mají obrázky vypadat a tiskařům, kam je mají v knize umístit, atd. Během všech těchto týdnů jsem býval v šest ráno na nohou a lopotil se až do půlnoci, ba i do jedné, dvou nebo tří ráno, obklopen nekonečnými zmatky, nedorozuměními s obchodníky a chicagským městským rachotem, jenž byl občas na hranicích nervové odolnosti. Přesto jsem si své schopnosti udržel pohromadě a do *Kosmokoncepce* vepsal mnoho nových bodů. Kdyby nebylo podpory Staršího bratra, možná bych se pod tíhou toho všeho asi zhroutil. Byla to však jejich práce, mne měli prokouknutého. I tak jsem ale byl téměř troska, když byl tento nápor za mnou.“

Mezitím bylo v Chicagu celé vydání *Kosmokoncepce*, s výjimkou několika set výtisků, jež byly poslány do Seattlu, uskladněno ženou, která vydavatelství vedla. Ta tonula v dluzích a tuto knihu použila na jejich splacení vůči ostatním vydavatelům. Když později přišla žádost ze Seattlu o další várku knih, zjistilo se, že první vydání dvou tisíc výtisků bylo vyčerpáno. To si vyžádalo objednat nové vydání, k němuž pak byl dodán šedesáti stránkový index.

I když se může zdát, že ztráta dvou třetin výtisků musí být katastrofa pro toho, kdo má jen omezené prostředky, zdaleka tomu tak nebylo. Naopak se ukázalo, že to je dar z nebes, neboť ona žena se po léta stýkala s theosofickým Novým myšlením (New Thought) a různými dalšími pokrokovými myšlenkovými hnutími a zásobovala je knihami, jež obstarala u rozsáhlých vydavatelství. Přiměla je, aby přijaly *Kosmokonceptci*, která byla do té doby poměrně neznámá. Tím vytvořila poptávku, která byla jedním z prostředků, jak rozšířit rosenkrucinské učení do mnoha částí světa. Byl to mrak, který měl skutečně stříbrné okraje.

Po ustavení center Společenství v Columbusu, Seattlu, North Yakimě a Portlandu se v listopadu 1909 pan Heindel vrátil do Los Angeles a započal svou práci tam.

Aby bylo možno v líčení této historie pokračovat, je třeba, aby autorka vypověděla něco o svých vlastních vztazích. Před Max Heindelovým odchodem z Los Angeles a mezi lety 1898 a 1906 byli autorka, již byla tehdy Augusta Fossová, a pan Heindel blízkými přáteli, kteří spolu při studiu okultismu, astrologie a příbuzných předmětů trávili spoustu času. Když se roku 1909 vrátil s rosenkruciánským učení do Los Angeles, autorka našla v *Kosmokonceptci* to, co po mnoho let hledala. Její vnitřní touha byla uspokojena. Byla to potrava, po níž její duše hladověla. Okamžitě vrhla své srdce a svou duši do práce a pomáhala panu Heindelovi s přednáškami a výukou.

Mezi 29. listopadem 1909 a 17. březnem 1910 vyučoval a přednášel v Los Angeles. Měl tři veřejné přednášky týdně a sál čítající tisíc míst byl každý večer naplněn až ke dveřím. V březnu mu jeho zdraví nedovolovalo pokračovat. Krátce nato byl vážně postižen obvyklými srdečními problémy a byl převezen do nemocnice. Během hospitalizace, na samé hranici smrti, se mu dostalo pozoruhodného zážitku. Jeho popis dokládáme jeho vlastními slovy:

„V noci 9. dubna 1910, když nastalo novoluní v Beranu, se v mém pokoji objevil Učitel a pravil, že v tuto noc začalo nové desetiletí a že v následujících deseti letech se mi dostane výsady předat světu vědu o léčení, jak byla později popsána. Společenství se naplní pomocníky na velkém díle.

To byl první náznak, jakého se mi dostalo, že takováto práce byla zvažována. Noc předtím má práce s nově zformovaným centrem Společenství v Los Angeles skončila. Od chvíle mého vydavatelského úsilí v Chicagu jsem cestoval a po večerech přednášel šestkrát týdně plus několik odpoledních přednášek. Byl jsem nemocný a pro tu chvíli jsem veřejné práce zanechal, abych se zotavil. Věděl jsem, že je velice nebezpečné opouštět vědomě tělo, když je nemocné, ježto éterické tělo je tehdy neobyčejně zeslabené a stříbrná šňůra se může snadno přetrhnout. Smrt za takovýchto podmínek by způsobila to samé utrpení jako sebevražda, takže neviditelný pomocník je vždy obeznámen s tím, aby zůstal ve svém těle, když to nějak strádá. Avšak na žádost svého Učitele jsem byl připraven na duševní let do Chrámu a vedle mého nemocného těla byla ponechána stráž, aby na něj dohlížela.

Jak jsme již dříve v naší literatuře uváděli, Nižší mystéria obsahují devět stupňů, ať už jde o jakoukoli zemi a Rosenkruciánský řád není výjimkou. První z nich odpovídá Saturnské periodě a související cvičení se provádějí o Saturnově dnu o půlnoci. Druhý stupeň odpovídá Sluneční periodě a zvláštní obřad se slaví o půlnoci v neděli. Třetí stupeň, odpovídající Lunární periodě, se drží o půlnoci v pondělí; a tak dále se zbývajícími prvními sedmi stupni; každý odpovídá jisté Periodě a je platný pro odpovídající den. Osmý stupeň je oslavován při novoluní a úplňku; devátý pak při letních a zimních slunovratech.

Stane-li se učedník nejdříve laickým bratrem nebo sestrou, je zasvěcen nebo zasvěcena do obřadu vedeného o sobotních nocích. Další zasvěcení ho opravňuje navštěvovat také půlnoční bohoslužby v Chrámu o nedělích. Je však třeba poznamenat, že i když všichni laičtí bratři a sestry mají ve svých duchovních tělech volný přístup do Chrámu během celého dne, půlnoční služby jsou jim zapovězeny dle stupně, jehož ještě nedosáhli. Nejde samozřejmě o viditelného strážce, který by stál u dveří a vyžadoval heslo po každém, kdo si přeje vstoupit, ale o zeď, jež se okolo Chrámu rozprostírá, neviditelnou a přesto neprostupnou všem, kteří neobdrželi ono „Sezame, otevři se!“ To je každou noc utvářeno jinak, takže snažil-li by se žák, ať už omylem či díky zapomnětlivosti, o vstup do Chrámu, kde probíhá ceremoniál jsoucí nad jeho statusem, zakusí náraz hlavou proti spirituální zdi a zjistí, že tato zkušenost není v žádném případě příjemná.

Jak již bylo řečeno, osmý stupeň se schází při novoluní a úplňku, a všem, kdo ho ještě nedosáhli, je v přístupu na půlnoční bohoslužbu bráněno, autora nevyjímaje; neboť tyto stupně nejsou pouhými maškarádami, jichž je možno dosíci zaplacením několika mizerných mincí, ale vyžadují jistou dávku spirituality daleko přesahující mou současnou úroveň, úroveň, již mi nebylo během několika životů dáno dosáhnout, ačkoli úsilí neboli aspirace nebylo neuspokojivé. Proto jistě pochopíte, že při oné noci roku 1910, kdy novoluní nastalo v Beranu, když si pro mne Učitel, to nebylo proto, aby mne odvedl do vysoce postaveného shromáždění osmého stupně, ale na jiné shromáždění odlišného charakteru.

Krom toho, že i když se toto shromáždění pořádalo v noci, jak je tomu v Kalifornii, v Evropě je v tu chvíli čas jiný a novolunní ceremoniál probíhá v Německu o hodiny dříve, takže když jsem se svým Učitelem do Chrámu dostal, Slunce již bylo vysoko na německé obloze.

Když jsme vstoupili do Chrámu, byl jistý čas věnován rozhovoru se samotným Učitelem, v němž nastínil práci Společenství tak, jak si Bratři přáli, aby probíhala.

Po rozhovoru jsme postoupili dál do Chrámu, kde bylo přítomno dvanáct Bratrů. Chrám byl uspořádán jinak, než jak jsem ho viděl předtím, avšak nedostatek prostoru mi neumožňuje detailní popis. Zmíním pouze tři koule vznášející se ve středu Chrámu nad sebou, kdy prostřední byla v poloviční vzdálenosti mezi

podlahou a stropem; také byla mnohem objemnější než zbývající dvě, jež visely nad a pod ní.

Různé typy nadfyzického zraku jsou: éterický neboli rentgenový; barevný, jenž zpřístupňuje svět tužeb; a tónový, který odhaluje oblast konkrétních myšlenek, jak bylo dopodrobna vysvětleno v *Rosenkruciánských mystériích*. Můj rozvoj oné druhé fáze zrání byl až do oné zmiňované doby nanejvýš průměrný, neboť zůstává faktem, že čím pevnější je naše zdraví, tím těsněji jsme uchyceni ve hmotě a tím méně jsme schopni styku s duchovními říšemi. Lidé, jež mohou prohlásit, „Ve svém životě jsem nebyl ani jeden den nemocný“, současně prozrazují skutečnost, že jsou dokonale sladění s fyzickým světem a totálně neschopní vstoupit do duchovních oblastí. Do roku 1905 to byl téměř můj případ, třebaže jsem následkem chirurgické operace na levé končetině v dětství po celý svůj život trpěl nesnesitelnými bolestmi. Rána se nikdy pořádně nezhojila, dokud jsem nepřešel na bezmasou stravu; tehdy přestaly i bolesti. Přesto má schopnost snášet utrpení během předchozích let byla taková, že ani jediný rys ve tváři neprozrazoval pravý stav věci, jinak ve všech dalších ohledech jsem byl dokonale zdrav. Bylo však patrné, že když následkem nepředvídaného operačního řezu vytékala krev, že se nebude srážet a proto jí také velké množství vždy uniklo; zatímco po dvou letech čisté stravy nezaviněný úbytek celého nehtu ráno vyústil ve ztrátu pouze několika kapek krve. Ještě téhož dne jsem byl schopen psát na stroji. Jak nový nehet rostl, žádné hnisání se již neobjevilo.

Budování duchovní stránky povahy však vneslo disharmonii do fyzického těla; to se stalo vůči okolním podmínkám senzitivnější a výsledkem bylo zhroucení. To bylo o to úplnější kvůli dříve zmiňované odolnosti, která mě držela na nohou měsíce poté, co bych to byl býval vzdal, a v jehož důsledku jsem stál na prahu smrti.

Mimo tento svízelný stav se však dostavila vysoká schopnost fungovat v duchovním světě. I když, jak již bylo řečeno, mé tónové vidění a zde uvedená schopnost pracovat v oblasti konkrétních myšlenek byla nevalná a omezovala se hlavně na její nejnižší sekci, malá pomoc ze strany Bratrů mi onu noc umožnila proniknout do čtvrté sekce, v níž se nalézají archetypy, a tam přijmout učení a pochopit to, o čem se rozjímá jako o nejvyšším ideálu a poslání Rosenkruciánského společenství. Viděl jsem naše ústředí a proud lidí přicházejících ze všech částí světa, aby přijali nauku. Viděl jsem, jak se odtud vydávají, aby přinesli hojivý balzám postiženým blízko i daleko. Zatímco zde, v tomto světě je třeba pátrat, chceme-li něco o něčem zjistit, tam hlas každého archetypu s sebou při svém působení na duchovní vědomí přináší vědění o tom, co sám představuje. Tak se ke mně tu noc dostalo pochopení, které daleko přesahuje možnosti slovního vyjádření, ježto svět, v němž žijeme, je založen na principu času, ale ve vyšší oblasti archetypů je vše věčné Nyní.“

Všimli jste si, že ve výše uvedené citaci se uvádí, že Max Heindel byl schopen za pomoci Učitele pracovat ve čtvrté sekci oblasti konkrétních myšlenek, kde se

nalézají archetypy fyzické formy. Té může být dosaženo pouze po úspěšném absolvování čtvrtého zasvěcení neboli zasvěcení čtvrtého stupně, jenž odpovídá první polovině Zemské periody. Jen po průchodu třetí vrstvou Země může (umí) člověk fungovat ve čtvrté sekci oblasti konkrétních myšlenek. V době tohoto zasvěcení do hlubších mystérií mu Bratři sdělili informaci, že Ecclesia neboli Chrám má být postaven na Mount Ecclesii, kde má být připravována panacea – duchovní všelék. Duchovní výlev obdrženy na takovémto místě užitím jisté formule svěřené panu Heindelovi oné památné noci v Chrámu bude kombinován s vhodnou fyzickou substancí k usnadnění přenosu. Tento všelék nemůže být vytvořen, dokud pro něj kandidáti-učedníci v Ecclesii nevytvoří správné podmínky.

Náš Chrám byl zbudován a předán do užívání 25. prosince 1920, tedy těsně před koncem druhé dekády. Tento Chrám, Ecclesia, byl vztyčen za účelem poskytnutí mocnějších prostředků pro léčbu nemocí. Léčivá setkání se na tomto svatém místě konají v pravidelnou dobu denně a provádějí je kandidáti-učedníci, kteří této činnosti zasvětili své životy. Starší bratři poskytující asistenci využívají ústředí jako ohnisko. V této práci navíc pomáhají neviditelní pomocníci, což jsou učedníci-kandidáti rozmístění v mnoha částech světa. Léčivá síla vytvářená v Ecclesii zvýšila účinnost práce neviditelných pomocníků tak, že uskutečněné léčby jsou často téměř zázračné a naše léčitelská práce se šíří po celé zeměkouli. Rosenkruciánské společenství učí, že obdivuhodný organismus zvaný lidské tělo podléhá neměnným přírodním zákonům. Všechny nemoci jsou důsledkem jejich vědomého nebo nevědomého přestoupení. Lidé jsou nemocní, neboť v tomto nebo předchozích životech ignorovali základní principy, na nichž zdraví těla závisí. Přejí-li si zdraví znovu nabýt a udržet, musí se naučit tyto principy chápat a své zvyky usměrňovat tak, aby s nimi byly v souladu.

Rosenkruciánský řád

Rosenkruciánský řád, založený ve 13. století, je jednou ze škol nižších mystérií. Jiné školy nižších mystérií jsou různě odstupňovány, aby vycházely vstříc duchovním požadavkům těch nejvyvinutějších z mladších ras východních a jižních lidí, s nimiž pracují. Christian Rosenkreuz je třináctým členem Rosenkruciánského řádu. Pouze řádoví Bratři mají právo hovořit o sobě jako o „rosenkruciánech.“

Sedm Bratrů Rosenkruciánského řádu vychází do světa, kdykoli to okolnosti vyžadují, a mezi ostatními lidmi jsou k nepoznání nebo pracují ve svých neviditelných vehikulech s nebo na dalších lidech, zkrátka jak je třeba. Je však třeba mít striktně na paměti, že nikdy nikoho neovlivňují proti jeho vůli nebo v rozporu s jeho touhami; jen posilují dobro všude tam, kde se nalézá. Pracují-li někteří ze sedmi Bratrů ve světě, mají a užívají hmotná těla právě tak jako jiní lidé a žijí v domech, jež mohou lidé povětšinou považovat za dům zámožného, i když nenápadného člověka. Ve společnosti, v níž žijí, někdy zastávají

významnou službu či důležitou funkci; ta však slouží pouze jako zástěrka pro jejich přítomnost a nezavdávaly se zbytečně důvody k dohadům pro to, co nebo kdo jsou zač nebo co je na nich výjimečného. Vně domu, v němž žijí, stejně jako uvnitř a vlastně skrze celý dům je něco, co může být nazváno Chrám. Je éterický a od našich běžných budov se liší. Může být přirovnán k aurické atmosféře, která je okolo naší Pro-Ecclesie na ústředí. Tato je mnohem širší než materiální stavba a je éterická. Mansonovo barvitě líčení spirituálního kostela nám dává představu, co takovéto stavby vlastně jsou. Obklopují a pronikají budovami a kostely, kde se lidé oddávají duchovním věcem, a samozřejmě se liší v barvě. Rosenkruciánský chrám je mimořádný a nelze ho srovnávat s žádnou jinou stavbou. Obklopují a pronikají dům, v němž Starší bratři žijí. Tento dům je tak prostoupen spiritualitou, že většina lidí by se v něm asi necítila příjemně či lehce.

Pět Bratrů Růže a Kříže nikdy Chrám neopouští, a třebaže mají fyzická těla, veškerá jejich práce je prováděna z vnitřních světů. I když jsou Starší bratři lidmi, vysoce naši úroveň převyšují.

Předtím, než si aspirant vyvine duševní tělo na takový stupeň světelnosti, která přitáhne Učitele, musí *žít* značnou dobu intenzivní zanícený život jako *viditelný* pomocník. (Všimněte si: Současně s tím, jak si žák buduje své duševní tělo, akumuluje v sobě též v odpovídající míře i sílu.) Žádné apatické, uvolněné studium či snivá kontemplace Učitele nepřitáhne. On sám je *služebníkem* v nejvyšším slova smyslu a nikdo, kdo neslouží v nejvyšším slova smyslu a nikdo, kdo neslouží celou svou duší, nemůže očekávat, že se s ním setká. Má-li přijít, nebude potřebovat žádné pověřovací listiny či doporučení, neboť jeho úplně první větu bude znít stejně přesvědčivě, jako všechna další slova, která k žákovi promluví, ježto bude obdařen vědomím, které budeme vlastnit všichni v Jupiterské periodě (sebe si uvědomující obrazové vědomí) a každá věta bude před posluchače stavět sérii obrazů, jež budou bezchybně dokládat její význam. Například, rozhodne-li se popsat proces smrti, žák uvidí niterně, jak odcházející Duch opouští tělo; může si všimnout odvíjející se stříbrné šňůry; vidí roztržení zárodečného atomu v srdci a jak jeho síly opouští tělo a drží se Ducha. Starší bratr je schopen provést to s žákem následujícím způsobem:

Předně, Starší bratr zaměří svou pozornost na jisté skutečnosti, jež si přeje myslí svého žáka tlumočit. Žák, který se vyvinutím jistých niterných sil, jež však prozatím zůstávají latentní, stal způsobilý pro zasvěcení, je jako ladička (ladicí vidlička) identické délky s tou, kterou představuje Starší bratr a skrze níž mu vysílá vibrace idejí. Žák proto nejenže obrazy vidí, ale je též s to na jejich vibraci zareagovat. Vibrací na ideál představovaný Starším bratrem je vnitřní latentní síla žáka přeměněna do dynamické energie a jeho vědomí je vytaženo na úroveň požadovanou pro zasvěcení, které je mu dáváno. To je ten důvod, proč tajemství skutečného zasvěcení nemohou být zjevena. *Nejde totiž o vnější obřad, ale o vnitřní zkušenost.* Tento popis nejbližše vyjadřuje to, co zasvěcení skutečně je a jak by se mělo jevit tomu, kdo ho osobně nezakusil. Tajemství obrazů

nespočívá v tom, že by byly jaksi tajné ve smyslu, že by se o nich nemohlo mluvit, nýbrž v tom, že žádná pozemská slova nejsou s to adekvátně vyjádřit tuto duchovní zkušenost. Je sice pravda, že zasvěcení se děje v Chrámu, neboť vyhovuje potřebám jisté skupiny jedinců, kteří v nitru vibrují v dané oktávě a že tam jsou ostatní přítomni, leč nejsou to ani slova, ani činy, co zasvěcení tvoří. To je vnitřní zkušenost, jíž se zralé niterné síly mění v dynamickou energii, kterou se žák zasvěcením učí využívat.

Rosenkruciánské společenství a vztah k jiným rosenkruciánským společnostem

Rosenkruciánské společenství, založené Maxem Heindelem pod přímým vedením Starších bratrů Řádu, je autorizovaným představitelem pro současné období starodávného Rosenkruciánského řádu, jehož je Christian Rosenkreuz, neboli křesťan růže a kříže, hlavou. Tento řád není světskou organizací, nýbrž má svůj Chrám a Ústředí na éterické úrovni. Ten zmocnil zformování Společenství Maxem Heindelem za účelem předávání západního učení moudrosti lidem Západu. V ranějších dobách prováděl Řád svou práci skrze různé tajné společnosti v Evropě a i jinde; růst a pokrok lidu Spojených států dosáhl v posledních letech takového stupně, že se zdálo vhodné, aby Řád pro rozšíření své práce ustavil exoterické centrum i zde. Jeho nejnovější manifestací ve fyzické formě je právě Rosenkruciánské společenství, jenž uveřejňuje nejmodernější verzi rosenkruciánského učení při současném použití vědecké terminologie odpovídající dvacátému století, která je jednoduchá a prostá technických abstrakcí.

Konkrétní práce Společenství, nyní (1988) řízená devítičlennou dozorčí radou volenou z učedníků-kandidátů členy s volicím právem (paní Heindelová zesnula v květnu 1949), spočívá v šíření esoterických nauk křesťanského náboženství, jelikož rosenkruciánská filosofie je filosofií esoterického křesťanství. Je předurčena, aby se stala universálním světovým náboženstvím, protože během současného Velkého siderického roku čítajícího přibližně 25 000 let má dohled nad lidskou evolucí na starosti Kristus. Kdokoli, kdo je ochoten přistoupit na regule Společenství, přípravné školy pro Rosenkruciánský řád, a není hypnotizérem nebo profesionálně praktikujícím médiem, věštcem z ruky nebo astrologem, má možnost se přihlásit a studovat jeho nauku korespondenčně. Žádná z lekcí nemá stanovenou pevnou cenu. Práce probíhá na základě dobrovolných darů z příjmu prodávaných knih.

Jiná rosenkruciánská společenstva ve Spojených státech se hlásí, jak se domníváme, k přímým dědicům dřívějších odnoží starodávného Rosenkruciánského řádu v Anglii, Francii, Egyptě či jinde. Rosenkruciánské společenství s těmito organizacemi nemá přímé spojení, ale reprezentuje renesanci Řádu Západního světa.

Chronologie života Maxe Heindela a Rosenkruciánského společenství Ger Westenberg

1865

23. července, narození Carla Luise Frederika Grasshoffa v Aarhusu, Dánsko
15. října, pokřtěn v luteránské katedrále v Aarhusu

1867

20. července, narození Louise Julia Augusta, Carlova bratra

1869

8. dubna, skon Carlova otce při explozi kotle

1872

6. listopadu, stěhování do Kodaně
26. listopadu, narození Anny Emilie, nevlastní Carlovy sestry

1873, okolo

úraz při přeskoku přes příkop

1884, okolo

odchod do Glasgow ve Skotsku, dělá trafikanta

1885

15. prosince, Carl si bere za ženu Catherinu Dorothy Luetjens Wallace, nar.
4. ledna 1869; stěhování do Liverpoolu

1886

15. června, paní Grasshoffová starší (Carlova matka) se znovu provdává,
manželem je Fritze Nicolaje Povelsena
5. listopadu, narození dcery Wilhelminy; Carl se stává námořníkem

1888

6. listopadu, narození dcery Louisy
± prosinec, stěhování do Kodaně

1889

5. listopadu, narození dcery Nellie

1891

15. ledna, narození syna Franka

1896, okolo

Carl sám migroval do Ameriky a změnil si jméno na Max Heindel; je inženýrem v pivovaru v Sommerville poblíž Bostonu, Massachusetts

1897, okolo

Nový Heindelův sňatek s Dánkou jménem Peterson, jež měla čtyř děti

1898

7. září, Heindelovy čtyři děti opouští Kodaň a stěhují se do Ameriky

1899, okolo

Rozvod, Heindel se stěhuje se svými čtyřmi dětmi do Roxbury, předměstí Bostonu, Massachusetts

1903

Heindel jde hledat práci do Los Angeles v Kalifornii
Prosinec, v Los Angeles dochází na Leadbeaterovy přednášky, členství v Teosofické společnosti; stává se vegetariánem; přátelství s Augustou Fossovou nar. 27. ledna 1865 v Mansfieldu v Ohio

1904/5

Vicepresident Teosofické společnosti v Los Angeles

1905

Léto, vážně nemocen; jeho dobrá přítelkyně Alma von Brandis jede do Evropy; Heindel po své nemoci vystupuje jako člen z Teosofické společnosti

1906

Duben, vlastní přednáškové turné po Severu, vyučuje křesťanský mysticismus a astrologii

1907

Podzim, Alma von Brandis a Heindel jedou společně do Německa, aby slyšeli Steinera

1908

Duben, rozchod s Almou von Brandis
Duben/Květen, prochází testem Bratra Řádu Růže a Kříže; první zasvěcení; píše *Rosenkruciánskou kosmokoncepti*
Léto, návrat do New Yorku v Americe; prepisování rukopisu *Kosmokoncepte*
Září, Heindel jede do Buffalu ve státě New York a dokončuje *Kosmokoncepti*
Listopad, založení prvního rosenkruciánského centra v Buffalu

1909

Léto, cestuje přes Seattle ve státě New York
8. srpna, založení „Rosenkruciánského společenství“ v 15:00
Heindel a William M. Patterson cestují do Chicaga, aby zde nechali vytisknout
Kosmokonceptci a Přednášky z křesťanství;
Listopad, cesta do Yakamy ve státě Washington, založení centra

1910

Vytištění *Zjednodušené vědecké astrologie*; cesta do Portlandu, přednášková
činnost a zavedení centra;
Únor, cesta do Los Angeles, navštívení Augusty Fossové
27. února, ustavení centra v Los Angeles
Duben, Heindel velmi nemocen, 9. dubna druhé zasvěcení
Sepsání Otázek a odpovědí (I),
10. srpna, třetí sňatek s Augustou Fossovou
Sepsání Rosenkruciánských mystérií
Listopad, vedení ústředí z plážové chaty v Ocean Park; Max Heindel velmi
nemocen; třetí zasvěcení

1911

Únor, plány s panem Pattersonem na zakoupení půdy pro stálé ústředí
3. května, zakoupení čtyřiceti akrů půdy v Oceanside v 15:30
28. října, ve 12:40 proveden první výkop a zasazen kříž
30. října, zahájena výstavba první budovy

1912

Jaro, instalace vlastního vodního agregátu; učedníci-kandidáti ze Seattlu ve státě
Washington vytvořili z kovu osvětlený emblém určený do exteriéru a na ústředí
ho dopravili vlakem
Prosinec, Rosenkruciánské společenství získává právní status

1913

3. června, schůze prvních učedníků-kandidátů; změn kříže z černého na bílý
4. června, první schůze letní školy; začátek publikování *Ozvěn (Echoes)*
6. srpna, vytvoření základního kamene Sanatoria
27. listopadu, začátek budování Pro-Ecclesie, připravená 24. prosince

1914

12. dubna, první velikonoční bohoslužba na Mount Ecclesii
23. června, první léčitelská bohoslužba
26. listopadu, do provozu je uvedena jídelna a položení základního kamene pro
Ecclesii neboli *Ozdravný chrám*; vlastní výroba elektřiny

1915

Červen, splacena poslední splátka na hypotéku půdy
Léto, stavba Heindelovy chaty; přepsání *Poselství hvězd* a *Zjednodušené vědecké astrologie*, obě vytištěny 1916

1916

13. března, umírá Max Heindelova matka
Květen, vydání časopisu *Paprsky růže a kříže*

1917

Březen, Max Heindel se setkává s básnířkou Ellou Wheeler Wilcox
13. března, začátek výstavbu nové administrativní budovy; hotova v červnu
Květen, stavba ecclesijského domku
15. července, manželé Heindelovi na dovolené; výpočet efemerid a tabulky domů.

1918

Květen, plány na vybudování knihařství

1919

6. ledna, ve 20:25????? a ne ve čtyři? umírá Max Heindel na náhlou srdeční slabost; jeho zástupcem je paní Heindelová

1920

29. června, v 11:45 zahájeny výkopové práce pro Ozdravný chrám
23. července, položení základního kamene pro Chrám, který byl Maxem Heidelem již udělán 26. listopadu 1914
24. prosince, vysvěcení a předání Chrámu do užívání

1923

7. srpna, zahájeny výkopové práce pro hlavní budovu Růže a Kříže; odkoupení 4½ akru sousedního pozemku
1. prosince, vytištěno *Zrození Rosenkruciánského společenství* od paní Heindelové

1924

Březen/duben, vybudován nový elektrický systém
Listopad, pro Chrám zakoupeny píst'alové varhany

1925

Plány na vybudování dětské školy; hotova v září 1926; zavřena v roce 1931 a přejmenována na Západní síň

25. září, paní Heindelová se vydává na přednáškové turné po dvaceti velkých městech po severozápadě a východě Států; zakoupení další části pozemků; v pěti knihách a jedné brožurce vydány Max Heindelovy *Dopisy studentům*

1926

Leden, vydání *Evoluce z rosenkruciánského hlediska* od paní Heindelové

1928

Srpen, vydána *Astrodiagnostika, průvodce léčením*

1929

11. ledna, položení základního kamene Sanatoria

1931

Duben, paní Heindelová odstupuje z funkce presidentky a stěhuje se do Oceanside

Květen, paní Heindelová vážně nemocná

Červen, paní Heindelová zakládá „Společenství Růže a Kříže Maxe Heindela“

1932

6. ledna, začátek výstavby Sanatoria; dokončeno o Vánocích 1938

1934

25. prosince, strany souhlasí se sloučením a paní Heindelová se vrací na ústředí; nechává si postavit domek, jenž je hotov v červnu 1937

1938

Duben, začátek budování Léčitelského oddělení; pokračování budování Sanatoria, jenž započalo v roce 1932

27. srpna, otevření Léčitelského oddělení

25. prosince, otevření Sanatoria

1942

Únor, paní Heindelová byla proti své vůli odvolána ze svých pozic

1943

21. května, paní Heindelová utrpěla vážnou dopravní nehodu a skončila na vozíku

1944

6. července, oficiální zápis Rosenkruciánského společenství jako nesektářské církve zformované paní Heindelovou a částí členů

1947

Vydání *Otázek a odpovědí II.*

1949

9. května, umírá paní Heindelová

1951

V letech 1951 až 1971 byly v sedmi svazcích vydány *Pohádky Vodnářského věku*

1956

25. března, konec konfliktu; zakopání válečné sekery ve 12:00

1959

Leden, ústředí dostává jako dar dvanáctimístný autobus

1960

Společenství již nemusí platit daň z nemovitostí

1961

Členům je dovoleno vystavět si na pozemku Ústředí domky

1962

Únor, demolice Max Heindelovy chaty

Léto, prodej 22 akrů půdy

1963

Plány na rozšíření nové silnice a vztyčení nové vstupní brány; realizováno v letech 1965 až 1967

Léto, stržena budova Ecclesie

1965

Listopad, postavení pěti domků

1968/72

Vytištěno několik nových brožurek

1971

Ve věku 87 let zesnul pan Theodor Helin

Ve dvou svazcích vydán *Horoskop vašeho dítěte* od Maxe Heindela

1974

12. listopadu, výstavba nové administrativní budovy; hotova 18. února 1975

1975

26. července, umírá paní Corinne Helin

1976

Březen, administrativní budově je přistaveno jedno křídlo

1978

2. září, nedávno zesnulý pan Fred Meyer z Portlandu ve státě Oregon zanechává Společenství 200 000 \$

1982

Léto, instalace tří solárních výhřevných topných systémů a koupě prvního počítače

1983

Leden, otevření „Muzea Rosenkruciánského společenství“

Únor, umístění nového vstupního symbolu

Červen, objevuje se magazín *Mystické světlo*, ale vydávání je v prosinci zastaveno v důsledku nedostatku financí a technických prostředků

1986

Duben, z tiskárny vychází kniha jménem *Svaté slovo a jeho tvůrčí podstata* od Roberta C. Lewise

Podzim, další dar 100 000\$ z Fondu Freda Meyera na úpravu krajiny včetně instalace zavlažovacího systému

1987

Léto, Společenství se rozhodlo tisknout knihy Corinne Heline

Dokončení historické místnosti v ubytovně pro hosty

1988

Město Oceanside slaví sto let

1991

24. dubna, Oceanside vydává vyhlášku na zabezpečení proti zemětřesení, v důsledku toho musí tři budovy na Mount Ecclesii podstoupit demolici včetně nákladných oprav na jiných budovách

1992

Byly prodány „Tesařovy pozemky“ v údolí

1993

Jaro, nákup nového počítačového vybavení

1994

Červen, restaurování kaple je hotovo

1995

Únor, Ozdravný chrám je zapsán do Kalifornského registru historických stavebních památek

1997

Červenec, publikování *Vzpomínek na Maxe Heindela a Rosenkruciánské společenství* napsaných paní Heindelovou v roce 1941. Obsahuje 90 historických fotografií. Knihy Maxe Heindela jsou dány na CD-rom, stejně jako astrologický program a program na efemeridy pro léta 1900-2000. V létě jsou již všechny knihy k dostání na CD-rom.

1998

Únor, byly publikovány *Ozvěny z Mount Ecclesie 1913-1919*, jež obsahují 51 historických fotek

2002

7. března, Mount Ecclesia se rozhodla vydávat pravidelnou zprávu o majetku; mnohé informace jsou dostupné přes e-mail každému; důvěrné jen za použití zvláštního hesla

Léto, vzestup cen a krach, finanční problémy